

IV.

Δύο περίπου εβδομάδας μετά την σκηνήν τοῦ χοροῦ, τὴν ὁποίαν ἐξιστορήσαμεν, κομποὶ τινες νέοι τῆς Ῥώμης συνωμύλουν εἰς τὸ Κόρσον, καὶ ἀνάγκη δὲν εἶναι νὰ εἰπωμεν, ὅτι ἡ συνιδάλεξις των περιστρέφετο εἰς κακολογίαν τῆς ὑψηλῆς κοινωνίας.

Τῆς συνομιλίας αὐτῶν δὲν θέλομεν ἀπομνημονεύσει, εἰμὴ καθ' ὅσον ἀνάγεται εἰς τὸ ἀντικείμενόν μας.

— « Ἄ καλῶς! ἀγαπητέ μου, ἔχεις εἰδήσιν περὶ τῆς ἀρπαγῆς.

— Τῆς ἀρπαγῆς; ... τίνος;

— Τῆς μαρκεσίας Δε-Σάν-Δούκκα· ἡ χαρίεσσα αὕτη χήρα ἐκρινεν ἀναγκαῖον χάριν τῆς ὑγείας της νὰ ταξιδεύσῃ εἰς Γερμανίαν.

— Ὁ βαρῶνος Ἑρμάνος Δε-Δούκνερ θέλει λάβει πρόνοιαν νὰ μὴν ἀηδιάσῃ.

— Εἶναι ἀληθὴ λοιπὸν τὰ διαφημισθέντα περὶ τοῦ γάμου των;

— Βεβαίως· χθὲς ἐτελέσθη καὶ μετὰ τὴν τελετὴν ἀνεχώρησαν.

— Διάβολε! καὶ ὁ ἀγαπητὸς φίλος μας ὁ κόμης Κάρολος Πετρούκκης πῶς ἐθεώρησε τὴν ἐπιτυχίαν ταύτην ἐνὸς ξένου;

— Θέλει παραφρονεῖ... ἐκ τῆς ὀργῆς του τοσοῦτον περισσότερον, ἐφ' ὅσον ἄλλη ὥραία κυρία ἡ Δούκισσα Φλωρεντία τῷ ἐκλείσει τὴν θύραν τῆς οἰκίας της.

— Καὶ φρονεῖς, ὅτι ἡ Δούκισσα ἀπηνήθη τὸν Κάρολον, καὶ τὴν ὑπανδρεῖαν; ἡ Φλωρεντία ἔχει πλειοτέραν σύνεσιν, ἢ κλίσιν εἰς τὸν ἔρωτα· ἡ ἀπάτη της ἐξέλιπε μετὰ τι συμβεβηκὸς χοροῦ τίνος, τὸ ὁποῖον διηγεῖται εἰς πάντα προσερχόμενον εἰς ἐπίσκεψιν της μὲ νοστιμώτατον τρόπον.

— Ἐν τούτοις πῶς ἐνασχολεῖ τὴν ζωὴν της;

— Ὡ! κάλλιστα· διασκεδάζει, βυθίζεται εἰς διαλογισμούς... καὶ περιμένει.

Περὶ τῶν Βραχμάνων.

Ἐκ τῆς περὶ τὴν σφαῖραν περιηγήσεως τοῦ Κ. Πλουγεννίου τοῦ Ροχεφόρτου.

Ἐπάρχει ἐν Ἰνδίαις, καὶ μάλιστα εἰς τὴν Βεγγάλῃ, κλάσις τις ἀνθρώπων, ἐπὶ τῶν ὁποίων τὸ πεπρωμένον φαίνεται ὅτι ἐπέθεσε τὴν σφραγίδα τῆς λύπης πρὶν γεννηθῶσιν. Οἱ δυστυχεῖς, ἐρχόμενοι εἰς τὸν κόσμον καταφρονημένοι, ζῶσι διὰ νὰ ὑποφέρωσι, καὶ ἀποθνήσκουσιν ἐκόντες πρὸς παραδειγματισμὸν τῆς πίστεώς των. Οἱ ἀνθρώποι οὗτοι, τοὺς ὁποίους παραφέρει ἡ δεισιδαιμονία, εἶναι οἱ Βραχμάνοι, οἵτινες ἀνήκουσιν εἰς τὴν αἵρεσιν τοῦ Βράμα, καὶ ἀναμιγνύουσιν εἰς τὰ δόγματα τῆς θρησκείας των πίστιν πλήρη θαυμάτων, τὰ ὁποῖα ποιοῦσι τὰ ὕδατα τοῦ Γάγκου, ὅταν ζητήσωσι χάριν τινα παρὰ τοῦ ποταμοῦ τούτου, ὅστις ἀπεθεώθει ὑπὸ τῆς δεισιδαιμονίας.

Οἱ Βραχμᾶνοι ἀκολοθοῦσι κατὰ γράμμα τὴν θρησκείαν τὴν ὁποίαν, ἐδίδαξεν ὁ Βράμας, ὅτε πρῶτος ἐπολίτισε τὴν ἀνατολικὴν Ἀσίαν, καὶ κατέστη, κατὰ

τὰς παλαιὰς παραδόσεις, ὁ νομοθέτης αὐτῆς, διαιρέσας κατὰ πρῶτον τὸ πλῆθος εἰς τέσσαρας ἰδιαιτέρας φυλάς· τὴν τῶν ἱερέων, τῶν τεχνιτῶν, τῶν μαχίμων καὶ τῶν ἐμπόρων. Οὐδεὶς τούτων ἀνήκων εἰς τίνα τῶν ῥηθεισῶν φυλῶν δύναται νὰ ἐνωθῇ μετ' ἄλλης τινός, ἢ σύζυγος Βραχμάνου ἐκλέγεται ἐκ τῆς φυλῆς του μόνον καὶ δὲν δύναται νὰ μετέρχεται εἰμὴ τὸ ἐπάγγελμα τῆς οἰκογενείας, ἐν ᾗ ἐγενήθη· πᾶν ἄλλο εἶναι ἀπηγορευμένον εἰς αὐτὸν, ὅστις οὐδὲ πλείω δύναται νὰ μετέρχεται μὴ ῥιψοκινδυνεύων ν' ἀποβληθῇ τῆς φυλῆς του καὶ ν' ἀτιμασθῇ κηρυσσόμενος Παρίας (ἤτοι αἰμιος). Ἡ συκοφαντία, αἱ ἀθέμιτοι ἡδοναί, καὶ ἡ ἀκρασία τὴν αὐτὴν κατ' αὐτοῦ ἐπισύρουν ποινήν. Ὁ Βράμας ἀπηγόρευσε προσέτι νὰ φονεύσῃ τὰ ζῶα, καὶ, ἵνα ἡ διαταγὴ αὕτη κάλλιον ἐκτελεῖται, προσδιώρισεν ἐκ τούτων τινὰ τὰ ὁποῖα νὰ τυγχάνωσι συνεχοῦς λατρείας, καὶ νὰ ᾔναι τὸ ἀντικείμενον βαθυτάτου σεβασμοῦ, ὡς μεταξὺ ἄλλων λατρεύται ὁ βους· τέλος ὁ Βράμας ἔδωκεν εἰς τοὺς Ἰνδοὺς, καὶ κυρίως εἰς τοὺς Μογγόλους, νόμους, οἵτινες ἐφάνησαν τοσοῦτον σοφοί, ὥστε, θεωρεῖται ἔτι καὶ νῦν ὑπὸ τῶν Ἰνδῶν ὡς ὁ θεμελιωτὴς τῆς κοινωνίας των.

Τὸ θρησκευμα τοῦτο ἐνοῦται κρυφίως μὲ τὸ τῶν Αἰγυπτίων, οὗ ἡ ἀρχὴ ἀνατρέχει 2080 ἔτη π. χ. ἐποχὴν καθ' ἣν κατὰ τὴν μυθολογίαν ὁ Ἄπης, ὅστις ἐβασίλευεν εἰς τὴν Πελοπόννησον, μετέβη εἰς τὴν Αἴγυπτον καὶ διδάξας αὐτοὺς τὴν καλλιέργειαν τῆς ἀμπέλου τὴν ἱατρικὴν, τὴν ἐκ τῆς φυτείας ὠφέλειαν, ἐλατρεύθη μετὰ τὸν θάνατόν του, ὑπὸ τῶν μὲν ὑπὸ τοῦ Ὀσίριδος ὄνομα, ὑπ' ἄλλων δὲ ὑπὸ μορφὴν βοός, διότι πρῶτος μεταχειρίσθη τὸ ζῶον τοῦτο εἰς τὴν γεωργίαν. Ὁ Τιβουλλος ἀποδίδει αὐτὰ καὶ τὴν τοῦ ἀρότρου ἐφεύρεσιν λέγων·

Primus aratra manu solerti fecit Osiris
Et terram ferro sollicitavit humum.

Ὁ Βραχμάνος τρέμει, συλλογιζόμενος τὴν θυσίαν ζωῶν τινός πρὸς πορισμὸν θρηπτικωτέρας τροφῆς· διότι, λέγει, ὅτι πᾶν τὸ ἀναπνεῖν, τιμᾶται ἐξ ἴσου μὲ τὸν ἀνθρώπον ὑπὸ τῆς δημιουργίας, ἢ τοῦλάχιστον, ὁ ἀνθρώπος δὲν τιμᾶται περισσότερον, καὶ ἡ διαφορὰ τῆς μορφῆς δὲν παρέχει οὐδενὶ τὸ δικαίωμα τοῦ διαθέτειν τὴν τῶν ἄλλων ζωὴν. Ὑπάρχουσι μάλιστα Βραχμᾶνοι, οἵτινες αὐστηρότεροι περὶ τὰς δοξασίας αὐτῶν, στεροῦνται καὶ αὐτῶν τῶν ὠδῶν καὶ τοῦ γάλακτος, καὶ ζῶσιν, μόνον δι' ὀριζίου ἐβρασμένου, καρπῶν καὶ τινῶν φύλλων φυτοῦ τίνος, ὅπερ ἀνήκει εἰς τὴν οἰκογένειαν τῶν στρυγνοειδῶν. Καὶ τὸ μόνον αὐτῶν ποτὸν εἶναι τὸ τοῦ Γάγκου ἢ Ἰνδοῦ ὕδωρ.

Ὁ τόσον λίτος οὗτος βίος, ὑπόκειται ἔτι εἰς νόμους, τῶν ὁποίων ἡ ἐλαχίστη παράβασις τιμωρεῖται δι' ἀπαβολῆς τοῦ παραβάτου ἐκ τῆς φυλῆς εἰς ἣν ἀνήκει, καθισταμένου παρίου· ἔκτοτε ἡ τύχη τοῦ δυστυχούς εἶναι τρομερὰ, ἐξόριστος τῆς πατρίδος του, καταφρονούμενος ὑπὸ τῶν οἰκείων του, οὐδὲ τὴν εὐσπλαγχνίαν αὐτῇ τῶν συμπολιτῶν του θυνάμενος νὰ κινήσῃ, ζῶν ὡς προγεγραμμένος, δὲν εὐρίσκει πλέον ἄσυλον κατὰ τῶν προσβολῶν τοῦ χρόνου, οὔτε λίθον εἰς

χωρίον τι ἐφ' οὗ νὰ ἀναπαυθῇ ἡ κεκοπιακυῖα κεφαλὴ του καὶ ἡ μακρὰ αὕτη ἀγωνία ἐκτείνεται μέχρι τῆς στιγμῆς καθ' ἣν ὁ ἀτυχὴς δύναται νὰ ἐλπίσῃ, ὅτι μετανοήσας καὶ θυσιαζόμενος εἰς ἑορτὴν τινα τοῦ Βράμα, θέλει εὑρεῖ εἰς τὸν ἰδανικὸν κόσμον, ὅντινα ὀνειροπολεῖ, τὴν εὐτυχίαν, τὴν ὁποίαν ἐν τῷ ὑπαρκτῷ τούτῳ, ὅντινα μέλλει νὰ ἐγκαταλείψῃ, ποσῶς δὲν εὖρεν. !!!

Ὅμως αἱ ἑορταὶ τοῦ Βράμα, τοῦ Γάγγου, τῆς Βούργης, οἱ πομπῶδεις Ὑαμοεῖς ἐτοιμάζονται, καὶ ὁ θωμὸς τῶν ψευδῶν θεῶν μέλλει νὰ κοκκινίσῃ ὑπὸ τοῦ αἵματος τῶν θυμάτων, διότι εἶναι χρεῖα αἵματος ἀνθρωπίνου, τρομερᾶς θυσίας διὰ τὰ δημοτελῆ ταῦτα ἀρεθήματα, καὶ οἱ Βραχμάνοι Ἰνδοί, ὡς καὶ ὁ βασιλεὺς τοῦ Δαχόμε τότε μόνον τὰς εὐρίσκουσιν ἐπαξίας τῆς τῶν θεῶν λατρείας, ὅταν ὁ θάνατος πίπτει ἀκαταλογίστως. Καθὼς εἰς τὸ Μαλαθῆρ, ἐνθα οἱ πλησιέστεροι συγγενεῖς τῶν θυμάτων παραδίδουσιν αὐτὰ εἰς τὰς χεῖρας τῶν ἱεροθυτῶν, καὶ μετ' ὀλίγον ὁ ποταμὸς κυλῖει εἰς τὰ βορβορώδη αὐτοῦ ὕδατα τὰ πτώματα, ἅτινα ἐνέβριψεν ἡ δεισιδαιμονία.

Εἰς τὸ ἄκρον ἱστοῦ τινος, ὁμοίου ἐκείνοις, οἵτινες, ἐν τοῖς δημοσίαις ἡμῶν ἑορταῖς, χρησιμεύουσιν, ὡς τέρψις τοῦ ὄχλου, εὐρίσκεται σιρόφιγξ σιδηροῦς, ἐφ' οὗ κεῖται ὀριζοντίως, κατὰ τὸ μέσον αὐτοῦ, μέγα τεμάχιον ξύλου, ἐξ ἐκάστης τῶν ἄκρων τοῦ ὁποίου κρέμονται τέσσαρα σχοινία ἴσα τῷ ὕψει τοῦ ἱστοῦ. Ἐκ τοῦ ἐνὸς μέρους κατὰ τὸ ἄκρον τῶν σχοινίων, εἰσὶ προσηλωμένα τέσσαρα ἰσχυρὰ ἀρπάγια, ὅμοια τῶν ἀγκιστρῶν. Πλησιάζουσιν εἰς τὴν καταχθόνιον ταύτην αἰῶραν τὸν Βραχμάνον, ὅστις θέλει νὰ λυτρώσῃ τὴν φυλὴν του, δῶν τῶν ὀξέων τούτων ἀρπαγίων ἐμπήγνυνται βαθέως εἰς τὰς σάρκας ἐκάστου μέρους τῶν θωρακικῶν σπονδύλων, καὶ τὰ δύο ἄλλα τίθενται ὀλίγον τι κάτωθεν κατὰ τὴν ἐνωσιν τῶν ψῶν. Οὕτως ἔχοντα αὐτοὶ οἱ συγγενεῖς του, τὸν ὑψώνουσιν διὰ τῶν σχοινίων τῆς ἄλλης ἄκρας μέχρι τοῦ μέσου τοῦ ἱστοῦ, καὶ ἀπερχόμενοι ταχέως εἰς τὸ ἀνθρωποκτόνον στάδιον παρατηροῦσι μὲ γαλήνην τὸν δυστυχῆ μετέωρον καὶ διαγράφοντα μέγαν κύκλον, τὸν ὁποῖον τὸ αἷμα του σχηματίζει καὶ ἐπὶ τῆς γῆς, τέλος ὅμως αἱ σάρκες του διασχιζονται, τεμάχια αὐτῶν ἀπεχωρίζονται, ἐξ αὐτοῦ, πίπτει θνήσκων εἰς τοὺς πόδας τῶν δημίων του, αἰτούμενος ἄρσιν τοῦ ἁμαρτημάτων του καὶ περιμένει ἀγογγύστως τὸν θάνατον.

Ἐν τούτοις τρέχουσι συνθλίβονται, τὸν περικυκλοῦσι· βεβαίως νομίζετε ὅτι ὑπάγουσι νὰ τὸν βοηθήσωσιν; Ἀλλ' ὅχι ἡ βράσανός του δὲν συνεπληρώθη, εἰσέτι τρίδουσι τὰς πληγὰς αὐτοῦ διὰ τοῦ πηλοῦ τοῦ ποταμοῦ, ὅστις μόνος δύναται ν' ἀποπερατώσῃ τὸν καθαρόν του, θέτουσιν ἐκ τούτου ἐντὸς τοῦ στόματός του, τῆς ῥινός, τῶν ὠτίων του, καὶ ζῶντος ἐτι αὐτοῦ ἐν τῇ αὐτῇ καταστάσει ὁ Γάγγης ἀνοίγει τὰ ὕδατά του διὰ νὰ δεχθῇ τὸν ὕστατον στεναγμὸν του.

Τοιοῦτος εἶναι ὁ βίος τοῦ Παρία (ἀτίμου) ἀνέκοντος εἰς τὴν τάξιν τὴν κυρίως καλουμένην τῶν Βραχμάνων. Ὅμως εἶναι ἄλλο τι εἶδος Παριῶν αἵτινες ὀνομάζονται οὕτως, διότι χρησιμεύουσι διὰ τὰς πλεον

ποιαπὰς ἐργασίας, ἡ διὰ τὴν ὑπηρεσίαν Εὐρωπαίων μὴ κωλύόμενοι ἕνεκα τούτου νὰ ἐκτελῶσι δῶν ὑπηρεσίας, ἢ νὰ κάμνωσι τοῦλάχιστον ἐργασίαν τινα ἐκτὸς τῶν εἰδικῶν αὐτῶν καθηκόντων. Τὸ πνεῦμα τοῦ νόμου τούτου κατὰ τοῦ cumul (ἐνόχου) τηρεῖται ἐν Ἰνδᾷ θρησκευτικῶς καὶ ἐννοεῖ τις τοῦτο εὐκόλως, θέτων ἑαυτὸν εἰς τὸ μέσον ἀναριθμήτου λαοῦ, ζῶντος ἐξ ὀριζίου καὶ χόρτων, ἄνευ φιλοδοξίας, διότι ὁ οἰκιακὸς Παρίας κερδίζει μόνον δῶν ῥούπια κατὰ μῆνα (ἦτοι 5 φράγκα) ἐκ τῶν ὁποίων προσπαθεῖ νὰ οἰκονομήσῃ καὶ τι οὕτω τὰ μέλη τῆς ἀναριθμήτου ταύτης οἰκογενείας ζῶσι κατὰ τὰς ὁρέξεις τῶν καὶ τὰς συνηθείας τῶν ὁ Εὐρωπαῖος ὅμως δικαίως θαυμάζει φθάσας εἰς τὴν Βεγγάλην, ὅταν πρὸς κατάρτισμόν τῆς οἰκίας του ὁ Σακάρδης παρουσιάζεται προτείνων αὐτῷ νὰ λάβῃ 25 ἢ 30 ὑπηρετίας ὡς ἀναποφεύκτους, οἵτινες πάντοτε πρέπει νὰ ᾔῃαι προσκεκολλημένοι εἰς αὐτόν, ἐὰν θέλῃ νὰ χαίρῃ ὑπόληψιν τινα εἰς τὸν τόπον.

Δυσκολεύεσθε βεβαίως νὰ ἐννοήσῃτε πῶς εἰς Παρίας εἰς ὑπηρεσίαν ὧν δύναται νὰ ζῇ μετὰ δῶν ῥουπίας κατὰ μῆνα, διότι δὲν ἔχει εἰμὴ τὸν μισθόν του, διὰ τῆς οἰκονομίας τοῦ ὁποίου δύναται μετὰ εἰκοσι ἐτῶν διάστημα νὰ παύσῃ κοπιᾶζων. Ὅθεν ἰδοὺ πῶς φθάνει εἰς τὸν σκοπὸν του.

Ὁ Παρίας, κύριος μὲς ῥουπίας, πορεύεται εἰς ἀργυραμοιβὸν τινα τῆς φυλῆς του, ὅστις διαμένει συνήθως ἐν ὑπαίθρῳ εἰς τὴν γωνίαν ὁδοῦ τινος ἢ εἰς θέσιν τινα δημοσίαν, παρ' αὐτῆς ἀλλάσει τὴν ῥουπίαν του καὶ λαμβάνει ἀντ' αὐτῆς 50 μικρὰ χάλκινα νομίσματα, ἀξίας ἐνὸς Γαλλικοῦ σολδίου. Ἐν τῶν σολδίων τούτων μετὰ ταῦτα μεταβάλλει εἰς 80 κορίς, μικρὰ λευκὰ κογχίλια ἅτινα ἐν τῇ χώρᾳ ταύτῃ ἔχουσιν ἀξίαν νομισμάτων. Ἰδοὺ ὁ πῖναξ τῆς ἡμερουσίου δαπάνης τοῦ Παρία ὅστις εἶναι ὠρελῆμος διὰ τοὺς οἰκονομολόγους καὶ τοὺς ἀσώτους.

Ὅριζιον τῆς ἡμέρας	80 κορίς
Λάχανα	15
Καπνὸς	10
Βέταλα καὶ τίτανος ἄσβεστος	
διὰ νὰ μασονίσῃ	3
Καὶ ροίνιξ	2

Τὸ ὅλον 110 κορίς,

ἢ ἐπὶ τὰς λεπτὰς τοῦ ἡμετέρου νομίσματος· ὅθεν οἰκονομεῖ καὶ 156 κορίς καθ' ἡμέραν, 4,600 κατὰ μῆνα καὶ κατ' ἔτος 56,160, ἢ 35 φράγ. 10 λεπτα. Ἐὰν δὲ ἐργασθῇ 20 ἔτη, θέλει συνάξῃ 702 φράγκα, καὶ θέλει γίνεαι πλούσιος, καὶ θέλει εἶσθαι εὐγενής. Μετέρχεται εἰς τὴν περιφέρειάν του τὸ ἐπάγγελμα τοῦ ἀργυραμοιβοῦ εἰς τὰς δημοσίας θέσεις, καθήμενος καὶ καπνίζων ἡσύχως εἰς τὸν ἥλιον τὸν χοῦκά του, ἢ τὴν γουργουλίδα του, ἀμέριμος περὶ τοῦ μέλλοντος.

K. N. K.